

Makó Ágnes

ÚJRAHASZNOS

WORLD PRESS PHOTO

2019-10-19 | NOVELLA, WORLD PRESS PHOTO

Nem haltam ám meg, csak pihenek kicsit. Hajnal óta gyűjtök, előbb egy törött tányér széle megvágta a lábamat. A folyó állítólag meghalt, de nekem tetszik, hogy tele van színes műanyaggal. Ebből élünk. Itt egyedül vagyok, és kedvem szerint mesélhetem a történetüket. A palackok a legfontosabbak. A félliteres kólás például a gimis srácoktól jön, amikor mozi után még elmennek valahova, és a lányokról beszélnek, akikkel

összejöttek, de igazából csak gondoltak rá. Amikor egy-egy ilyen felveszek, én is elképzelem, hogy moziba járok, meg gimibe. A másfél literes ásványvizes a nénitől, aki mindig mondja, hogy a csapvíz mérgezett. Kávés pohárból rengeteget látok mostanában, szerintem olyan lánytól érkezik ide, aki szójatejjel issza a kávé a metró felé menet, érzem a szagán, néha meg is nyalom. A mosószeres flakon és a nejlonzacskók olyan nőktől jönnek, mint a szomszédunk. Ő nagyon régóta fent van a netes társkeresőn, de eddig minden randevúja rosszul végződött, már amelyik elkezdődött, mert olyan férfiba is belebotlott, aki a bemutatkozás után rögtön faképnél hagyta, pedig aznap direkt elment fodrászhoz is. Ezt az utcán mesélte anyámnak, én meg hallgattam, és nagyon utáltam őt, mert panaszkodik, pedig van internete. A nagy doboz, a kisebb doboz és a joghurtos pohár olyan családé volt, ahol mindig van otthon étel, és dobozokba is tesznek belőle, hogy a gyerekek magukkal vihessék az iskolába. A műanyag tányérok és villák vagy házibuliból maradtak, vagy kerti hússütésből, ahol hatalmas társaság szórakozott és hajnalig beszélgettek, ilyen én is láttam hazafelé menet, amikor felmáshztam az egyik kerítésre.

mindig lesz munkám

Akármennyit mesélhetek magamnak, tudom, hogy én is csak az egyik állomás vagyok. Amikor megtelik mindkét zsákom, elviszem a gyűjtőhelyre, ahol Manuel vagy Arturo

megvizsgálja, nem került-e bele bármi, ami nem jó, mert nem újrahasznosítható műanyag, vagy zsíros, olajos. Ez persze fölösleges, mert négyéves korom óta gyűjtök, az egész a kisujjamban van. Csukott szemmel kiszagolom a műanyagot, típus szerint. Ha mind jó, és elhíhetitek, hogy mindig jó, átveszik, lemérik, és kapok ötven pesót kilójáért, amit hazaviszek anyáméknak. Hat zsáknyi már elég egy ebédre. Ha fájlalom a lábam meg a hátam, azt mondják, örüljek, hogy mindig lesz munkám, mert a műanyag állandóan jön a folyón. Most már az öcsém is kezdenek beletanulni a gyűjtésbe.

A műanyagomat a telepen szétválogatják, ledarálják, és a morzsalékot eladják a gyárnak. Ott csinálnak belőle valami hasznosat, kukát, széket vagy hordót. De egyszer az is elhasználdik, és vagy visszakerül az újrahasznosítóba, vagy nem. De a története mindenképpen folytatódik. Nagy darabban vagy picikében, hasznosan vagy

szemétként. Azt hallottam, hogy amikor mi már rég nem leszünk, és már a gyerekeink gyerekeinek a gyerekei sem, ezek a zacskók és poharak még mindig itt lesznek, mert mindent túlélnek. Megüzenik a jövőnek, hogy itt voltunk.

Környezet Environment 3. díj, egyedi
Mário Cruz, Portugália

Újrahasznosítható hulladékot gyűjtő gyerek pihen egy matracon a szeméttengerben (Pasig folyó, Manila, Fülöp-szigetek).

A Pasig River az 1990-es években biológiailag halott minősítést kapott az ipari szennyezés és a megfelelő közegészségügyi infrastruktúra híján a folyóba szemetelő helyi lakosok miatt. A Nature Communications szervezet 2017. évi jelentése szerint a Pasig a világ 20 leginkább szennyezett folyói közé tartozik, évente közel 63 700 tonna műanyag szemetet juttat az óceánba. A folyó megtisztítása folyamatosan zajlik, 2018-ban ezt nemzetközileg díjazták is, de a folyó egyes szakaszain olyan sűrű a szemét, hogy járni lehet rajta.

WORLD PRESS PHOTO kiállítás a Magyar Nemzeti Múzeumban

2019. szeptember 19 – október 23.